

del heraf refunderes fra Kommunerne, jfr. Forslagets § 6, kan anslaaes til ca. 4 050 000 Kr. Som det fremgaar af Bemærkningerne til § 3, mener Ministeriet, at Udgiften til Understøttelse af den heromhandlede Gruppe af Personer maa sættes noget højere end i Direktoratets Skrivelse anført, saaledes at det offentliges samlede Udgifter herefter maa anslaaes til 6 225 000 Kr., hvorefter Statskassens endelige Udgift maa anslaaes til 4 150 000 Kr.

Med Hensyn til de nærmere Bestemmelser henvises til Bemærkningerne til de enkelte Paragraffer.

Til § 1.

Ved Bestemmelserne i denne Paragraf gives der, for saa vidt en anerkendt Arbejdsløshedskasse træffer Bestemmelse derom, de i Paragraffen nærmere angivne Personer, der svarer til den i § 1 i Lov af 13. December 1933 omhandlede Gruppe af Personer, Ret til for Tiden mellem Fortsættelseshjælpens Ophør og 30. April 1935 yderligere at oppebære Understøttelse gennem Kassen i indtil 90 Dage.

Til § 2.

De i denne Bestemmelse omhandlede Medlemmer, der af de nærmere angivne de Aarsager er uden Adgang til Understøttelse fra Arbejdsløshedskasse eller Fortsættelseskasse, svarer til de i § 2 i Lov af 13. December 1933 omhandlede Grupper af Personer, dog at de Medlemmer, der ikke har haft Arbejde i det i Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 4, foreskrevne Omfang, efter nærværende Forslag undergives særlig Behandling, jfr. Forslagets § 5, og at de Personer, der endnu ikke har opnaaet Adgang til Understøttelse som Følge af Bestemmelsen i Arbejdsløshedslovens § 16, Stk. 1, ikke omfattes af nærværende Forslag.

Til § 3.

Som i de almindelige Bemærkninger anført har man fundet det rimeligt, at der gives Kasserne en Adgang til at yde Understøttelse paa tilsvarende Maade som i §§ 1—2 omhandlet til visse Personer af den Gruppe af Medlemmer, hvis Understøttelsesret er bortfaldet i Henhold til Bestemmelserne i Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 5, hvorefter Understøttelsesretten i alle Tilfælde skal bortfalde, saafremt et Medlem ikke har haft Arbejde som Lønarbejder i henholdsvis mindst 26 eller 39

Uger inden for den i Vedtægten fastsatte Grænse af 3 eller 4 Aar. Under normale Forhold kan den Omstændighed, at en Person i det nævnte Tidsrum ikke har kunnet præstere det nævnte Kvantum Arbejde, føre til den Betragtning, at paagældende ikke er en arbejdsvillig og arbejdssøgende Person, og det kan derfor være rimeligt, at man stiller ham uden for Forsikringen, saaledes at Understøttelsesretten først genindtræder, naar han inden for et Tidsrum af 12 paa hinanden følgende Maaneder efter Udelukkelsen fra Understøttelse har haft Arbejde som Lønarbejder i mindst 26 Uger og derhos opfylder de fornævnte Betingelser med Hensyn til Arbejde inden for de 3 (4) sidste Aar. Efter at den ekstraordinære Arbejdsløshed nu har været af saa lang Varighed, har det selv for et arbejdsvilligt og -dueligt Medlem ofte været vanskeligt eller ugørligt at opnaa det tilstrækkelige Arbejde inden for den 3 (4)-aarige Periode, og i hvert Fald kan det være umuligt for ham at præstere 26 Ugers Arbejde inden for det paa Udelukkelsen følgende Aar, saaledes at han uden egen Skyld til Stadighed stilles uden for Forsikringen. Man foreslaar derfor, at der gives Kasserne en Adgang til, for saa vidt det efter en Undersøgelse af de heromhandlede Personers Arbejdsforhold og øvrige Forhold findes rimeligt, og Samtykke hertil gives af et af Arbejdsnævnet nedsat Udvalg, at tilstaa paagældende en Understøttelse af Kassen i indtil 90 Dage. Det er udtrykkeligt fastsat, at det ved Overvejelserne om, hvorvidt saadan Understøttelse bør ydes, særlig skal tages i Betragtning, om paagældende inden for de 3 (4) sidste Aar har haft 26 (39) Ugers Arbejde. Det er ikke muligt at overse, i hvilket Omfang denne Bestemmelse vil komme til Anvendelse; under Hensyn til, at der paa nærværende Tidspunkt er ca. 5 000 Medlemmer, som er faldet for den omhandlede Bestemmelse, har Direktoratet i sine Beregninger bygget paa det Grundlag, at nærværende Bestemmelse vil komme et Antal af ca. 2 000 til gode; Ministeriet vil dog være tilbøjeligt til at mene, at Tallet maa sættes noget højere, nemlig til ca. 2 500, og man har for at begrænse Statens Risiko ment det rigtigst at fastsætte et Maksimum for Statstilskuddet til denne Kategori af Personer, svarende til Statstilskuddet til et Understøttelsesbeløb af ca. 1 Mill. Kr. til det anslaaede Antal af 2 500 Personer. Man har dernæst anset det for naturligt at fastsætte, at den af Arbejdsnævnet truffne Afgørelse er endelig.